

Ferencz Imre Hetvenkettő

Ferencz Imre: HETVENKETTŐ

Hetvenkét éves lettem én,
ötven éve már nem legény,
családbarát.
Sajnálom József Attilát,
túl korán hagyta el korát,
szegény feje.
Negyven évvel túléltem őt,
kicszeleztem a temetőt,
szégyenszemre.
Hetvenkét gyertyám égett le,
s nem vagyok még elföldelve,
hihetetlen...
Élek még amíg csak lehet,
kibírok még néhány telet,
reménykedem.
Akár a szódás a lovát,
csak verjen a szívem tovább,
kalapálgjon.

Hetvenkét éves lettem én,
ötven éve már nem legény,
családbarát.

Sajnálom József Attilát,
túl korán hagyta el korát,
szegény feje.

Negyven évvel túléltem őt,
kicszeleztem a temetőt,
szégyenszemre.

Hetvenkét gyertyám égett le,
s nem vagyok még elföldelve,
hihetetlen...

Élek még amíg csak lehet,
kibírok még néhány telet,
reménykedem.

Akár a szódás a lovát,
csak verjen a szívem tovább,
kalapálgjon.

Verjen, hogy írjak verseket,
pedig nem azzal keresem
a kenyerem...

Ha nem ver akkor feldobom
én is a talpam, gondolom,
mint bárki más.

De ezt a verset legalább
hetvenkettő szaladja át,
ha teheti!

Igaz, nem világrengető,
de legalább még érthető
öreg szöveg.

Ki írta nem halhatatlan,
halandó, nem csalhatatlan,
öreg szivar.

Mikor már a szíve nem ver,
felhagy ő a költészettel,
bizonyisten!

2020. IX. 28.

Millennium – kő

novella

A CIRKUSZFESTIVÁL

– Cirkusz, cirkusz, cirkusz – énekelte Jánoska János nyakában miközben édesapja öszülő fején verte az ütemet. A farsangi időszak volt János rémálma. Nem elég, hogy az általános iskolák ablakait bohócokkal díszítették, hogy Jánoska a jelmezversenyen minden évben bohócnak akart öltözni, és hogy felesége egy bohócféjet választott a kislányuk óvodai jelének, az idén még cirkuszfesztivált is tartottak a városban. Jánost kirázta a hideg. Mindig is félt ezektől a vörös orrú, harsány emberektől, akik direkt tették magukat nevetségessé. Kisfiúként attól rettegett, hogy az ágya alatt lakó bohóc – Savanyának nevezte el – éjszaka előmászik, és megnyalja a lábujjai között, miközben az orra hozzányomódik a nagylábujjához, és sípol egyet. Legalább százszor álmodott ezzel a lidérces hanggal. Amikor az óvodával cirkuszba mentek, az első bohócorrsípólásra – egyfajta pavlovi reflexként – bepisilt. Bár már felnőtt férfi, családapá, de még a legnagyobb nyári forróságban sem dugta ki a takaró alól lábfejét. Újabbban, mikor lába a negyven fokban izzadt, visszatérő rémálmok gyötörték: Savanya az utcán kergette, orr nélkül, eszelős, elfolyt mosollyal.

Valamilyen karmikus büntetés lehetett, hogy fia imádta a bohócokat.

A cirkuszfesztiválra az egész család ellátogatott.

– Puputevéket akarok! Puputevéket és arkobatikus csillogó légikisasszonyokat! – Csilla, a kislányuk, anyja kezét cibálta a tevekifutó felé.

– Apa is szereti a tevéket! Majd apa elkíséri Csilluskát – próbálkozott János, hátha mehetne ő lányával, de gyerekei szinkronban visítani kezdtek:

– Neeem, anya jön velem a puputevékhez! Gyere, anyaaa!

– Neeem, apaaa, vidél a bohócokhoz! Bohócokat akaloook! – Vesztett csata.

A hangszóróból felváltva szólt a *gladiátorok bevonulása* és a *Cirkusz polka*, a színpadon pedig a fúvószenekar játszott. János örült, hogy ebéd után indultak, mert a popcorn- és vattacukorilattól vérszemet kaptak volna az éhes kölykök. Bár lenyűgözőnek tartotta a színek, hangok és illatok kavalkádját, nem kedvelte az ehhez hasonló fesztiválokat. Zavarta a sok inger, félt, hogy később veszi észre, hogy egy bohóc les rá valahol, így megpróbálta Jánuskát az elefántok felé terelni, ott nem volt akkora tömeg. Még egy hatalmas kakasos nyálókával is megkísérelte megvesztegetni fiát, de az hajthatatlan volt, bohócokat akart.

János szorongással telve indult Jánoska után a *Mókás, vizes kaland Bugyutával és Szivárvánnyal* feliratú sátor felé. Közben a fejében összeállított egy listát azokról az izgalmas, nagyszabású tettekről, amiket még végre akart hajtani az életében: ki akarta próbálni a vadvízi evezést, az Adrián tonhalra szeretett volna horgászni, és javaslatot akart tenni a feleségének, hogy forrósítsák fel szerelmi életüket egy harmadik szereplővel, mondjuk kedvese hosszú combú hűgával.

A piros-sárga sátor ajtónyílása előtt mély levegőt vettek

– János a rettegéstől, Jánoska az izgatottságtól –, majd János a ponyva felé nyúlt, hogy széthajtsa. Az anyag azonban nem engedett. A rést vékony kötelek fűzték össze, így nem tudtak bemenni. János reszketése csillapult, izzadt tenyerét a nadrágjába törölte, mikor meglátott egy lányt, aki a fesztiválstábhoz tartozott.

– Bocsánat, hol vannak a bohócok? – kérdezte.

A lány sóhajtott, és bizalmasan közelebb lépett Jánoshoz.

– Ételmérgezés – suttogetta óvatosan, még körül is nézett előtte, hogy valaki nem kémleli-e a bohócok titkait.

János úgy érezte, hogy kisütött a nap, és épp az ő arcát cirógatja. Hálát adott Istennek, Buddhának, Allahnak, a pogány szellemeknek, és minden irtalmas fent és lent lakónak. Jánoska szája azonban sírásra görbült. Bár nem hallotta, mi történt, annyit azért megértett, hogy nincsenek bohócok. János szíve összefacsarodott. Minden szülő rémálma egy síró gyermek, főleg akkor, ha a bömbölés az utcán tör a csemetére. A felesége a múlt héten kapott egy *legjobb anya* kártyát, ő pedig még bohócokat sem tud mutatni egy cirkuszfesztiválon.

– Hé, mi ez a bánatos grimasz? – Simogatta meg kisfia fejét. – Betegek a bohócok, de tudod mit? Ott egy láda, amiben a társaiknak gyűjtenek, segíts nekik meggyógyulni!

Az adománygyűjtő láda felirata szerint az Orrnélküli Bohócokért Alapítványt lehetett támogatni, János a pénztárcája után nyúlt. Már csak egy ezres bankó

lapult a tárcájában, az összes készpénz a nejenél volt.

– Hogy egyetlen bohóc se sírjon többé – mondta, és odaadta fiának a bankjegyet. Jánoska pipiskedett, hogy egyedül érje el a ládát, bedobta a pénzt, majd büszkén nézett édesapjára.

– Kakaszos nalókat akalok! Kélem a kakaszos nalókat! – követelőzött.

Ez a mai nap nem tett jót János szívének. A nyalókapézn most landolt a világ leghaszontalanabb alapítványának perselyében, és rájött, hogy ha se bohóc, se édesség nem lesz, fia sírni és duzzogni fog, ráadásul lemondhat az áhitott *legjobb apa* kártyáról.

– Persze, kisfiam! De azért nézz be a sátorba, nem mindig láthatod, hol laknak a bohócok! – Jánuskát könnyű volt meggyőzni. Míg fia az öltések közötti nyílásokon leskelődött, János a ládáért nyúlt.

Biztosan volt valami ötperces visszárszabály az adakozásnál is, az ezres szinte még kézmeleg! Megpróbálta elérni az ermehalom tetején lévő bankjegyet, de tenyerét nem sikerült a keskeny nyíláson bepréselnie. Akárhogy mozgatta, gyurmázta kezét, csak a bőre gyűrődött fel. Már lemondott a pénzről és felkészült a hisztire, ám mikor ki akarta húzni ujjait, jegygyűrűje megakadt a lyuk peremében.

Ekkor nyílt az egyik közelben lévő mobilvéccé ajtaja, és lépett elő egy félmeztelen, izzadt bohóc orr nélkül, eszelős, elfolyt mosollyal.

– Maga meg mi a frászt csinál? – kiáltotta dühösen Jánosnak, majd végigkergette a férfit az utcán.